

Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ και η Κύπρος

Ο Πρόεδρος Κλίντον θα κυβερνήσει την Αμερική για άλλη μια πενταετία. Ως Δημοκρατικός που είναι παρουσιάζεται σαν αγωνιστής της ελευθερίας της δικαιοσύνης και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Για όλα αυτά, είπε ο πρόεδρος των ΗΠΑ, παρακαλώ το Θεό να με βοηθήσει και να ευλογεί την Αμερική.

Γι' αυτό και εμείς οι Κύπριοι βλέποντας την Τουρκία με τα όπλα που της έδωσαν οι Αμερικάνοι σύμμαχοι και προστάτες της και που μαζί με τους Άγγλους την ενεθάρρυναν να προχωρήσει στα επεκτατικά σχέδια της από το 1964 και μετά και από το 1974 να κατέχει το 37% του εδάφους μας, να κατακρατεί τα χωριά μας και τα σπίτια μας, στηρίζοντας το κατοχικό καθεστώς του ψευδοκράτους με επικεφαλής το δολοφόνο Ντενκτάς που οι πρόσφατες δολοφονίες Ισαάκ, Σολωμού και Κακουλλή εν ψυχρώ και ανάνδρωξ εξεσκεπάσθηκαν στην

Ιάκωβος Ζωρζής

διεθνή κοινότητα. Ένα καθεστώς κατοχής με στηρίγματα στρατό, εποίκους και «Γκρίζους λύκους» αγριάνθρωπους της Ανατολίας, θέλουμε να στείλουμε το εξής μήνυμα στον πρόεδρο των ΗΠΑ: Κύριε, Πρόεδρε, μείνετε, πιστός στις αρχές σας, σε αυτά που υποσχεθήκατε προεκλογικά, σταματάτε να βοηθάτε και εξαναγκάστε την Τουρκία να συμμορφωθεί με τα ψηφίσματα του ΟΗΕ που απαιτούν την αποχώρηση του τουρκικού στρατού και των εποίκων, την διακρίβωση της τύχης των αγνοουμένων, την επιστροφή των προσφύγων στα σπίτια τους και την ελευθερία διακίνησης, εγκατάστασης και δικαιώματος περιουσίας σε όλο το νησί. Έτσι θα συμβάλετε και στην εξύψωση των ΗΠΑ, ως Δημοκρατικής Χώρας, προστάτιδος της ελευθερίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Κόρη της Κύπρου εσύ μην κλαις

Κόρη της Κύπρου κόρη εσύ μαντηλοφορεμένη,
πούχασες κύρη κι' αδελφό, πούχασες το παιδί σου,
π' άφησες σπίτι αρχοντικό, στην γη την κουρσεμένη,
εσέ που χέρια βρωμερά, χάδεψαν το κορμί σου
και ξέσχισαν τις σάρκες σου, σκυλιά φαρμακεμένα
και σκύψαν και σου ρούφηξαν το αχριστό σου αίμα,
μην κλαις και μην οδύρεσαι και μην βαρειαστενάζεις,
δίωξε τον πόνο, τον καημό, δίωξε και το μαράζι
κι' όπλισε μ' ασάλι την καρδιά, τα άρματα ν' αρπάξεις,
φωθκιά να σπείρεις στον εχθρό, μολύβι σαν χαλάζι,
να εκδικηθείς τον θάνατο, το αίμα πούχεις χάσει
και τα χαμένα εδάφη σου, πίσω να ξαναπάρεις.
Κόρη της Κύπρου, εσύ μην κλαις και δάκρυα μην χύνεις,
ντουφέκια πάρε και σπαθιά κι' όρμα για την τιμή σου,
τους νεκρούς σου να εκδικηθείς το αίμα να ξεπλύνεις
και πίσω πάλι να βρεθείς, στην γη την Πατρική σου.

Ανδρέας Παναγιώδης

**Ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Πέτρος ο Ζ΄ ο
από Καμερούν και Δ. Αφρικής
ΥΨΩΣΑ ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΟΥ (ΨΑΛ.68,20)**

Το απόγευμα της 21ης Φεβρουαρίου 1997 κτύπησαν χαρμόσυνα και πανηγυρικά οι καμπάνες του αρχαίου Αλεξανδρινού Μοναστηριού του Αγίου Σάββα. Το γεγονός ήταν μεγάλης ιστορικής σημασίας. Στον θρόνο του Αγίου Μάρκου εκλέγεται «Θεία βουλήσει» και με την ψήφον του κλήρου και του λαού Πατριάρχης Αλεξανδρείας Πέτρος ο Ζ΄ - 115ος στην σειρά των Πατριαρχών Αλεξανδρείας.

Η καταγωγή του από την μαρτυρική νήσο των Άγιων, την Κύπρο των οσίων και των ηρώων. Γεννήθηκε το 1949 στο τουρκοκρατούμενο χωριό Συγχαρί της επαρχίας Κερύνειας από ευσεβείς και ενάρητους γονείς οι οποίοι του ενέπνευσαν τις χριστιανικές αρετές, που τον κοσμούν, ιδιαίτερα του πάππου του Πέτρου, του οποίου το όνομα φέρει, ιερέως ταπεινού και αφοσιωμένου στον Θεό. Σε ηλικία μόλις δώδεκα χρόνων ο έξυπνος μικρός και ζωηρός Πέτρος εισάγεται στην ιστορική Μονή της Παναγίας του Μαχαιρά. Εκεί μέσα στην ησυχία και την γαλήνη της Μονής λαμβάνει τα πρώτα δείγματα της χάριτος του Κυρίου. Υπακοή πρώτα στο θέλημα του Θεού, ταπείνωση, προσχευχή, μελέτη, περισυλλογή, αγάπη, υπομονή, αυταπάρνηση, υποταγή. Με αυτά ο δόκιμος Πέτρος προετοίμασε τον εαυτό του για το μελλοντικό ταξίδι που τον ανέμενε και που ο Κύριος προετοίμαζε: να υπηρετήσει πιστά τον λαό του Θεού. Η θητεία

*Μακαρίου Τηλλυρίδη
Επισκόπου Ριρούτας*

του στο Μοναστήρι ήταν σημαδιακή για την μετέπειτα εξέλιξη του. Οι αρετές των μοναχών - έστω των αγραμμάτων, των απλοϊκών - του δίδαξαν πολλά. Τον εστήριξαν. Η φωνή ενός Αγίου της Εκκλησίας μας του Αγίου Ιωάννου της Κροστάνδης του έδειχνε τον δρόμο και του έδινε ελπίδες: «... αι ανθρώπινοι προσπάθειαι μόναι των δεν ημπορούν να ευοδωθούν εις τελειότητα, άνευ της βοήθειας του Θεού... μόνον προς τους κοπιάζοντας και αγωνιζομένους δίδονται οι οικτιρμοί και η Χάρις του Θεού».

Από το 1966 μέχρι το 1969 παρακολούθησε τον πλήρη κύκλο σπουδών στην Ιερατική Σχολή «Απόστολος Βαρνάβας» της Λευκωσίας απεσταλμένος από την Μονή της μετανοίας του. Και πάλιν εδώ μέσα στο όμορφο περιβάλλο της Σχολής με τις ιερές καθημερινές ακολουθίες και την πνευματική ζωή αναπλάθεται ο χαρακτήρας του και ζει ανεπανάληπτες στιγμές με προσευχή και συμμετοχή στα θεία και ιερά μυστήρια της Εκκλησίας μας. Την 15η Αυγούστου 1969 παίρνει τον πρώτο βαθμό της ιερωσύνης: χειροτονείται διάκονος από τον τότε Χωρεπίσκοπο Κωνσταντίας Χρυσόστομο, τον σημερινό Αρχιεπίσκοπο Κύπρου.

Το 1970 η πορεία του διακόνου Πέτρου αλλάζει με την ένταξή του στο δυ-

ναμικό του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας κοντά στον τότε Πατριάρχη Νικόλαο τον Στ΄. Τον Πατριάρχη υπηρέτησε πιστά σαν διάκονός του και ταυτόχρονα φοιτούσε στο Αβερώνφειο Γυμνάσιο Αλεξανδρείας. Η υπηρεσία του κοντά στον Πατριάρχη Νικόλαο τον Στ΄ τον δίδαξε πολλά. Ο Πατριάρχης ήταν άνθρωπος της αγάπης, απλός και διακριτικός. Ο τότε διάκονος Πέτρος αντέγραψε τις αρετές του αυτές. Η σεμνότης, το ήθος και η μεγαλοπρέπεια του Νικολάου ενέπνευσαν τον Πέτρο.

Το 1974 απεφοίτησε από το Αβερώνφειο Γυμνάσιο και αποστέλλεται από τον Πατριάρχη Νικόλαο στην Αθήνα όπου εγγράφεται στην Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου αφού εν τω μεταξύ ο Πατριάρχης του εξησφάλισε υποτροφία από το Υπουργείο Εξωτερικών της Διευθύνσεως Εκκλησιών. Ο διάκονος Πέτρος με παραδειγματικό ζήλο και επιμέλεια κατόρθωσε να αποπερατώσει τις πανεπιστημιακές του σπουδές (1978). Στην διάρκεια των σπουδών του υπηρετούσε διάκονος στον ι. ναό Αγίου Σπυρίδωνος Σταδίου. Στις 15 Αυγούστου 1978 ύστερα από εντολή του Πατριάρχου Νικολάου χειροτονήθηκε πρεσβύτερος από τον τότε Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Δωδώνης Χρυσόστομο και σήμερα Μητροπολίτη Ζακύνθου. Η περίφημος κυψέλη της θεολογικής του μόρφωσης και το πέρασμά του από το κέντρο των Αθηνών του δίδαξαν για μια ακόμη φορά την ελληνική και ορθόδοξη παιδεία - θεσμούς στους οποίους πιστεύει και υπηρετεί. Συναισθάνεται την σοβαρότητα των λόγων «μένε εν οίς έμαθες και επιστώθης». Η σοφία της ελληνοχριστιανικής παιδείας που διδάχθηκε στην

Κύπρο, στην Αλεξάνδρεια και την Αθήνα γέμισαν τον πνευματικό και ψυχικό του κόσμο με αξίες και αρετές αιώνιες τις οποίες καλείται τώρα να καλλιεργήσει.

Το 1978 επιστρέφει ο πρεσβύτερος Πέτρος στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας. Ο Πατριάρχης ο ίδιος τότε τον προχειρίζει Αρχιμανδρίτη και τον τοποθετεί προϊστάμενο του Καθεδρικού Ναού του Αγίου Νικολάου Καΐρου. Στο Κάιρο ο Αρχιμανδρίτης Πέτρος αναπτύσσει πλούσια πνευματική δραστηριότητα, και φανερώνει στον πιστό λαό του Θεού τα πλούσια πνευματικά του χαρίσματα. Ο εσωτερικός του κόσμος με την καλωσύνη, την πραότητα, την ειλικρίνεια, την ζεστασιά, την κοινωνικότητα, την προσιτότητα και προ παντός την αγάπη και την ανθρωπιά τον καθιστούν αγαπητό ανάμεσα στους πιστούς που υπηρέτησε. Το ίδιο συνέβη όταν το 1980-1983 υπηρέτησε τον Ελληνισμό της Νοτίου Αφρικής κοντά στον Μητροπολίτη Ιωαννουπόλεως και Πρετόριας κ. Παύλο ο οποίος τον εκάλεσε και τον διώρισε προϊστάμενο του Ναού Παναγίας της Παντανάσσης. Ταυτόχρονα ο Μητροπολίτης του αναθέτει καθήκοντα Αρχιερατικού Επιτρόπου της Ιεράς Μητροπόλεως.

Στις 9 Ιουλίου 1983 η Ιερά Σύνοδος του Πατριαρχείου εκλέγει τον Αρχιμανδρίτη Πέτρο Επίσκοπο της πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Επισκοπής Βαβυλώνος και ταυτόχρονα ο Πατριάρχης τον διορίζει Πατριαρχικό Επίτροπο Καΐρου. Η χειροτονία του σε Επίσκοπο έγινε στην Ιερά Μονή Μαχαίρα στις 15 Αυγούστου 1983 από τον Μ. Αρχιεπίσκοπο Κύπρου Χρυσόστομο συλλειτουργούντων των Σεβ.

Μητροπολιτών Ιωαννουπόλεως Παύλου, Κεντρίας Αφρικής Τιμοθέου και Κιτίου Χρυσοστόμου.

Ο Επίσκοπος Βαβυλώνος Πέτρος τώρα αναλαμβάνει νέαν διακονίαν. Από την θέση αυτή ήδη γνωρίζει ότι «ουκ ήλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι». Ο Επίσκοπος Πέτρος ἔδινε συνεχῶς την αγάπη του και τον εαυτό του στην υπηρεσία του ποιμνίου του, σ' αυτούς που του ενεπιστεύθη ο Αρχιεπίσκοπος Χριστός. Η επίγνωσις του καθήκοντος προς τον άνθρωπο τον φέρνει κοντά στον Θεό με την αγάπη Του, που χωρίς αυτή δεν μπορεί να κάνει ούτε ένα βήμα. Αυτή λοιπόν η αγάπη «ἐξω βάλλει τον φόβον» (Α΄ Ιωάν. δ΄ 18) - σε στιγμές δύσκολες του Επισκόπου - στην επιτέλεση των ιερών καθηκόντων του. Η διάκρισις ἦταν ένα δυνατό στοιχείο της προσωπικότητος του Επισκόπου Πέτρου γιατί και στους πιο φτωχούς, αδικημένους, περιφρονημένους ἔδειχνε την ἴδια συμπάστασι καὶ κατανόησι με τους πλούσιους καὶ υψηλά ἱσταμένους. Όλους τους θεωρούσε εἰκόνας του Θεοῦ. Στις σχέσεις καὶ στην συμπεριφορά του ἦταν προσεκτικός. Δέν ἔδιδε αφορμές για κρίσεις καὶ επικρίσεις. Ἦταν πάντα γελαστός με όλους καὶ ἀπλωνε χεῖρα βοήθειας προς όλους. Ακριβῶς εφήρμοσε τους λόγους του Αποστόλου Παύλου προς τον Τιμόθεο: «...Σύ οὖν, τέκνον μου, ἐνδυναμού ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ ἀήκουσας παρ' ἐμοῦ.. ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις... κήρυξον τον λόγον, ἐπίστηθι ευκαίρως ἀκαίρως, ἔλεξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ.. νῆφε ἐν πάσι, κακοπάθησαν, ἔργον ποιήσον Ευαγγελισμοῦ, τῆν διακονίαν σου πληροφόρησον... ο

Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός μετὰ του πνεύματος σου Ἀμήν» (Β΄ Τιμοθ. Β΄ 1-2 δ΄ 2,5,22).

Η 14η Ιουνίου 1990 εἶχε μια ξεχωριστή σημασία για τὴ ζωὴ του Επισκόπου Πέτρου: προήχθη σε Μητροπολίτη Ἀκκρας καὶ πάσης Δυτικῆς Αφρικής ἀπὸ τὴν Αγία καὶ ἱερά Σύνοδο του Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας. Τοῦτο σήμαινε ἐνεργὸ συμμετοχὴ του τώρα στο ἔργο του Ευαγγελισμοῦ των Ἐθνῶν καὶ στην προκειμένη περίπτωσι των φυλῶν τῆς Αφρικής ἔργο το ὁποῖο ἀγάπησε καὶ τίμησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ. Ο Μητροπολίτης τώρα ἀρχίζει ἕνα ἐντελῶς διαφορετικὸ πεδίο δράσης - γινόταν ἱεραπόστολος των ψυχῶν «ως ωραῖοι οἱ πόδες των ευαγγελιζομένων τὴν εἰρήνην..». Ἐγινε τώρα ἕνας πραγματικὸς πατέρας καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι Αφρικανοὶ με ἐλπίδες καὶ προσδοκίες υποδεχόντουσαν τον πνεύματικὸν πατέρα:»... Ἀδελφοὶ ὡς ἀρτιγέννητα βρέφη το λογικόν γάλα ἐπιποθήσωμεν, ἵνα ἐν αὐτῷ (τῷ ἐπισκόπῳ μας τουτέστιν) αὐξηθῶμεν εἰς σωτηρίαν τὴν πέτρειο ρίμα μιμούμενοι. (Α΄ Πέτρ. Β΄ 2). Ο Πατριάρχης Παρθένιος γνωρίζοντας τον ἱεραποστολικὸν του ζήλον καὶ τὴς διοικητικῆς του ικανότητες τον Νοέμβριον του 1991 τον διορίζει Πατριαρχικὸν Ἐξαρχον τῆς ἱεράς Μητροπόλεως Εἰρηνοπόλεως - Ἀνατολικῆς Αφρικής για τα κράτη Κένυας, Ουγγάνδας καὶ Τανζανίας. Ἐτσι προικισμένος με πνεῦμα θυσίας καὶ ἀγάπης πορεύεται, περιοδεύει, κηρύττει, κατηχεῖ, παρηγορεῖ, ευαγγελίζεται. Ἀναδιοργανώνει «ἐκ θεμελίων» τὸ ἔργο το Ευαγγελικὸν των ἱεραποστολικῶν Μητροπόλεων ὅπου προΐσταται. Δέν περιορίζεται ὁμως σε προγραμματισμὸν μόνον, θέλει συνεργά-

τες για την επιτυχία των στόχων και των οραματισμών του. Προτείνει στην Ιερά Σύνοδο την χειροτονία δύο νέων δραστηρίων βοηθών Επισκόπων (ο ένας Αφρικανός). Συντονίζει τώρα το έργο της ιεραποστολής. Τον λαό τον καθήμενο «εν χώρα και σκιά θανάτου οδηγεί εις την επίγνωση του Χριστού. Δεν τον φοβίζονται οι συνθήκες και οι δυσκολίες. Ενθυμείται ξανά τον Απόστολο των Εθνών Παύλο και επαναλαμβάνει τους λόγους του». Εγώ δε ήδιστα δαπανήσω και εκπαδαπανήσομαι υπέρ των ψυχών υμών». Ήξερε ότι ο Θεός τον οποίο υπηρετούσε πιστά του έλεγε: ου μη σε εγκαταλείψω, ου μη σε ανώ. Και τα λόγια του Μεγάλου Βασιλείου προς ένα συνεπίσκοπό του «Μη ακοκάμης, μη αποκάμης προσευχόμενος υπέρ των Εκκλησιών και δυσωπών και παρακαλών τον Θεόν». Στο τέλος έφερε σε πέρας το έργο που του ανατέθηκε κι έτσι ήρεμα πορεύεται το σκάφος της ιεραποστολής στις περιοχές που υπηρέτησε. (1994)

Ο νέος Πατριάρχης Αλεξανδρείας επωμίζεται μιά βαρεία κληρονομιά. Μια κληρονομιά με ιστορία και πορεία δύο χιλιάδων ετών. Μπροστά του προβάλλουν μεγάλες εκκλησιαστικές προσωπικότητες του Αλεξανδρινού Πατριαρχείου: Αθανάσιοι και Κύριλλοι, Αλέξανδροι και Τιμόθεοι, Μητροφάνηδες και Σίλβεστροι, Μελέτιοι και Ιωαννίκιοι οι οποίοι δείχνουν τον δρόμο, ένα δρόμο δοκιμασμένο όπου τώρα ο ίδιος θα γίνει «ο ποιμήν ο καλός την ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων». Δεν θα εγκαταλείψει το λιγοστό έστω ποιμνίό του της Αιγύπτου. Έχει να επιτελέσει τεράστιο πνευματικό, κοινωνικό, πολιτιστικό, εκδοτικό, φιλανθρωπικό έργο. Σε όλους

τους τομείς της ζωής των Ορθοδόξων της Αιγύπτου αλλά και ολοκλήρου της Αφρικανικής Ηπείρου ο Πατριάρχης Πέτρος θα βάλει την δική του σφραγίδα για την εκπλήρωση της ωραίας αυτής αποστολής που του εμπιστεύτηκε κλήρος και λαός. Γι αυτό με την εκλογή του Πατριάρχη Πέτρου στον περιλαμπρο Θρόνο του Αγίου Μάρκου, «Τα άνω τοις κάτω συνεορτάζει και τα κάτω τοις άνω συνομιλεί». Ο πολύμορφος δυναμικός και χαρισματούχος δυναμισμός της προσωπικότητας του Πατριάρχη Πέτρου, ο ζήλος και η δημιουργικότητα, η βαθειά εκκλησιαστική συνείδηση, το ρηξικέλευθον και μειλίχιον του χαρακτήρα του συνθέτουν ένα θαυμάσιο και ακέραιο μήνυμα για γόνιμη και ευδόκιμη υπηρεσία...

Σαν επίλογο στην σύντομη αυτή βιογραφική παρουσίαση τα λόγια του Γρηγορίου του Θεολόγου για τον Αθανάσιο τον Μέγα επανευρίσκουν την επικαιρότητα τους στο πρόσωπο του Πατριάρχη Πέτρου: «... Υψηλός μεν τοις έργοις, ταπεινός δε τω φρονήματι και την μεν αρετήν απρόσιτος, την ευτυχίαν δε και λίαν ευπρόσιτος. Πράος, αόργητος, συμπαθής, ηδύς τον λόγον, ηδίων τον τρόπον. Αγγελικός το είδος, αγγελικώτερος την διάνοιαν. Επιτιμήσαι γαληνός, επαινέσαι παιδευτικός και μηδέτερον των καλών της αμετρία λυμήνασθαι αλλά ποιήσαι και την επιτίμησιν πατρικήν και τον έπαινον αρχικόν μήτε το απαλόν έκλυτον, μήτε στύφον το αυστηρόν αλλά το μεν επιείκειαν, το δε φρόνησιν και φιλοσοφίαν αφμότερα».